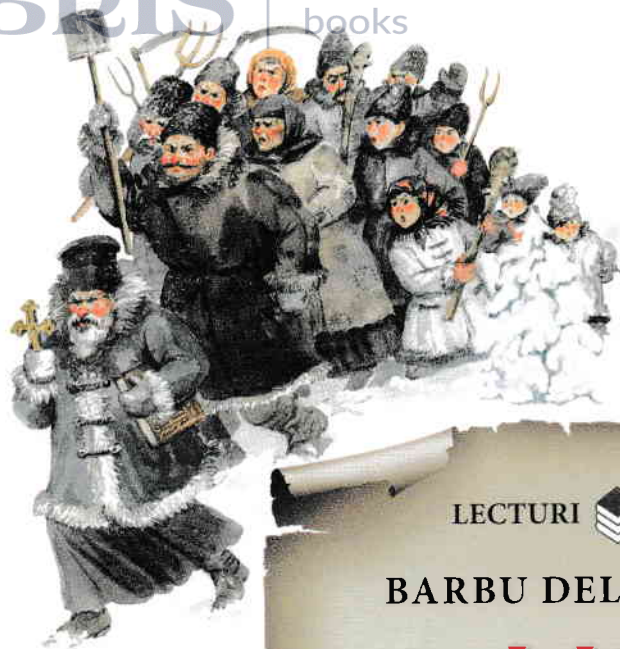

LBRIS

We know
books

LECTURI ȘCOLARE

BARBU DELAVRANCEA

MOȘ CRĂCIUN

Ilustrații
Simion Zamșa • Elena Karachentseva

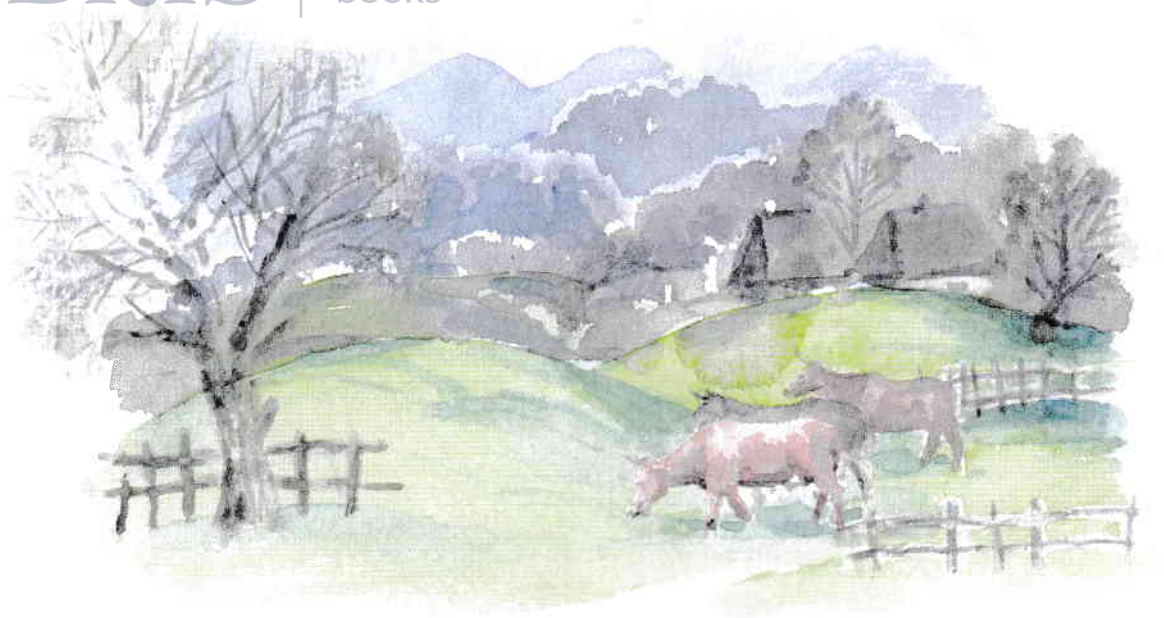

LITERA
mică
București

LBRIS

We know
books

Pe-atunci umblau sfinții pe pământ, se deschidea cerul la Bobotează, farmecele închegau apele, iar unii telegari mâncau jeratic...

Iarba era deasă ca peria, să fi zis că a sosit priar cu adierile încropite, cu lumina caldă, cu hălăciuga de brebenei și cu stolurile de păsări gonite de arșiță de prin țări și pustiuri, pe unde nici gândul nu colindă.

Grăul înfrățise nalt d-o șchioapă și, de s-ar fi dat afund ciocârliile în stuful lui, ș-ar fi ascuns și trupul cât un pumn, și ciocul limbut, și moțul bălțat, ca și cum ar fi încondeiat de mâna omului. Vitele satului pășunau lacom. Porcii găfuind, cu coada sfredel și cu râțul în jos, ronțăiau ghinda, făcând clăbuci la gură; pe spinările lor se lăsau, din zbor, corbi negri și lucioși ca păcura și-i ciuguleau, iară ei, deschizând leneș pleoapele cu gene gălbui, își răsfirau coama de plăcere. Câinii tolăniți la soare lătrau prin vis, alții își desfășurau colacul trupului, întinzându-se apăsă în picioarele de dindărăt.

Țăranii voioși, în ziua de Ignat, după ce înjunghiară porcii și-i pârliră la foc de paie, și-i spălară cu cărămidă, cu frunze de gorun și cu apă caldă, ca oamenii, se abătură pe la cârciumă. Ba un rachiu, ba o țuică caldă cu zahăr, ba un vin, ba două, ba nouă, și cheful, rumen și guraliv, se întinse ca focul. Băutura, cheful și jocul se țin de mână. Hora e prea încetinică. O sparseră după două învărtituri și, împletindu-și mâinile,

o repeziră în șir vioi, aci bătând cu călcâiele pe loc, repede și îndesat, aci aruncând picioarele sus și lung, ca și cum ar fi sărit pâroleazuri. Și până cu noaptea în cap zobiră pământul, netezindu-l ca-n palmă.

Dar în ajunul Moș Ajunului se dezlegă un viscol din adâncimea vânăta a cerului. Crivățul se năpusti răsturnând copaci bătrâni, smulgând și risipind acoperișuri de stuf și de coceni, amuțind lighioile și înfundându-le care pe unde nimereau. Zăpada mărunță și răsu-cită izbea în geamuri și se prăbușea pe coșuri ca niște suluri. Ziua, la amiaza mare, se întunecase.

Și când vântul mai conteni, se așeză p-o ninsoare cât foloștina de mare. După un ceas, zăpada era la glezne, după două, până dincolo de genunchi.

Se moinase, și zăpada cădea mai mare și mai deasă, și creștea, creștea, mai sus de prispe, mai sus de lavițe. Pe la toacă era la clanță. Oamenii suflau greu, tăiați pe la mijloc, aruncând zăpada din ușă și deschizând părții adânci și înguste, mai spre rude, mai spre biserică, de gura popii, care ținea întruna cu sfânta slujbă, cotind și spre cârciumă de gura cârciumarului.

Ș-a stat ninsoarea, și s-a pus o geruială de crăpau pietrele, de trosneau lemnele și-ți scrâșneau dinții în gură. Moș popa zbughea la cârciumă să se mai dezghețe, că e bătrân, și alții, după el, ce-o face